

Comoara Ascunsă

Stimați Cititori!
Dacă doriți să primiți lunar ziarul
«Comoara Ascunsă»,
puteți înainta cererea, sunând
la tel.: _____ de la 10⁰⁰ - 18⁰⁰
de luni pînă joi.

Probabil că fiecare dintre noi, meditănd asupra întrebării - *Pentru ce trăim?*, începe să analizeze în dreptul său, cu ce se ocupă în viață și de ce anume face aceasta. Și într-adevăr, oare pentru ce trăim? Putem să fugim cât dorim de această întrebare, să ne ocupăm de lucruri deșarte, dar mai devreme sau mai târziu vine clipa când dorim să ne analizăm viața și să găsim răspuns la încă o întrebare care apare firesc: nu trece oare viața mea în zadar?

**Legile
lui Dumnezeu** 3

**Samariteanul
milos** 4

**Din operele lui
LUTHER** 5

**Cea mai importantă
SOLIE** 6

La cumpăna anilor

A mai trecut un an, și altul vine
Pe-ale genezei tainice cărări;
Timpul n-are lungime sau lățime,
Valoarea clipei e cuprinsă-n sine
Și se măsoară în realizări.

Cu șuierat prelung, scrâșnind din roți
Se-oprește-o clipă trenul vieții-n gară,
O clipă doar, însă-i de-ajuns să poți,
Privind traseul, harta, să socoți
De ești pe drumul de odinioară.

În gară-i forfotă, turiști puhoi,
Și-ofertele turistice te-mbie
Cu noi trasee, cu tentații noi,
Dar tu privește-o clipă înapoi
Și-apoi în față, către veșnicie.

Traseul trebuie să fie drept
Căci din Cuvânt s-a folosit dreptarul,
Tu dovedește, deci, a fi-nțelept,
Tentațiilor dârz să le ții piept
Căci ai bilet și-i achitat cu harul.

Drumul spre cer nu-i nicidecum ușor
Căci nu e defilare-n strai de gală
Și nici nu strălucește prin decor,
Însă-l asigură pe călător
De fericire-n stația finală.

E un drum drept, cum alte drumuri
nu-s,
Ducând spre țintă fără ocolire,
E calea sigură ce duce Sus
Și prin această Cale, ce-i Isus,
Suntem îndreptățiți la moștenire.

În gara dintre ani, privește, vezi
Cum linii se-ntretaie, cum e cazul,
Este momentul să analizezi
De ești pe calea bună, și de crezi
Că nu-i așa, mai poți schimba macazul.

Simion Felix Marțian

Caută-L mai întâi de toate pe Isus

«Căutați mai întâi
Împărăția lui Dumnezeu și
neprihănirea Lui, și toate
aceste lucruri vi se vor da
pe deasupra.»
(Mat. 6:33).

Ce se va întâmpla dacă vii la El, dacă spui rugăciuni și citești Biblia nu numai dimineața, dar și în decursul întregii zile ești în comuniune cu Hristos? El trăiește în inima ta prin intermediul Duhului Sfânt. Și deja nu mai trăiești tu, ci Hristos trăiește în tine.

Versetul de la Matei 6:33 ne arată cum dorește Dumnezeu să refacă chipul lui Hristos în viața copiilor Săi. „Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui...”. Ce este neprihănirea? Ne-am convins nu o dată că neprihănirea (dreptatea) este Hristos. Neprihănirea nu este un lucru sau fenomen oarecare (o idee ce nu implică o personalitate), ci este o Personalitate. Învățătura dumnezeiască spune: căutați, căutați pe Acela care este Adevărul, Neprihănirea, Dreptatea. Acesta este primul lucru pe care trebuie să-l faci; acesta este lucrul principal. Celelalte ți se vor da pe deasupra.

Nelinıştea noastră cea mai mare este din cauza că nu am reușit să ne asemănăm cu Hristos. Când ne analizăm propria viață, cădem în disperare. Nu suntem satisfăcuți de propriile gânduri și, cu atât mai mult, de fapte. Ne blestemăm propriul temperament și caracter, care adesea ne încurcă foarte mult în relațiile cu cei apropiați.

Cum putem să scăpăm de cusururi și să ne alăturăm virtuții? Sfatul este următorul: caută-L înainte de toate pe Hristos, Adevărul întruchipat. Fii cu El în fiecare zi. Fă din aceasta grija ta primordială și așteaptă ca Isus să facă minuni în viața ta. Posibil că vei zice: „Pastore, această rețetă este prea simplă; această indicație este extrem de simplă.

Noi trebuie să depunem eforturi, să luptăm; nu trebuie doar să ne rugăm, să studiem Biblia și să așteptăm cu mâinile încrucișate până ce Isus va face totul pentru noi”.

O clipă. Trebuie să înțelegi totul corect. Nu așeza căruța înaintea calului. Gândește-te bine. Îndemnul lui Dumnezeu glăsuiește: „Căutați MAI ÎNTÂI Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui...”, iar neprihănirea (dreptatea) este Hristos. Ce se va întâmpla dacă vei veni la El, dacă nu numai vei spune rugăciuni și vei citi Biblia dimineața, dar și în decursul întregii zile te vei afla în comuniune cu Hristos? El trăiește în inima ta prin intermediul Duhului

Sfânt. Și deja nu mai trăiești tu, ci Hristos trăiește în tine (vezi Galateni 2:20). Dar ce înfăptuiește Duhul Sfânt în tine? El sfințește voința ta. Doar Tu ești pur și simplu un om cu o voință păcătoasă, iar acum devii un om cu o voință sfințită de Duhul Sfânt care este prezent în viața ta. Acum, dacă va apărea ispita sau un moment dificil, când caracterul tău va fi supus încercării, voința ta sfințită va birui întotdeauna. De ce? Deoarece tu te-ai îndreptat spre Isus și El trăiește în tine. Prezența lui Isus în viața ta îți va sfinți voința și te va conduce la biruință. „...și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra”. Aceasta este făgăduința. Crede-o!

«Și fără credință este
cu neputință să fim
plăcuți Lui! Căci cine se
apropie de Dumnezeu,
trebuie să creadă că El
este, și că răsplătește
pe cei ce -L caută.»
(Evrei 11:6).

A ști pentru a avea încredere

Credința este încredere. A crede în Dumnezeu înseamnă a avea încredere în El. Dar nimeni nu va începe să aibă încredere în cineva pe care nu-l cunoaște, însă este imposibil să cunoști un om fără a comunica cu el îndeaproape.

Ai un vecin pe care îl saluți în fiecare zi când pleci la serviciu și când te întorci acasă. Dar dacă nu lucrezi împreună cu el, nu petreci timp împreună cu el, nu ieși prânzul și cina împreună cu el, adică nu intrăți în relații apropiate, poți oare spune că îl cunoști? Da, desigur, îl cunoști în față, știi cum se îmbracă, cunoști chiar și culoarea ochilor lui. Dar înseamnă oare aceasta că îl cunoști? Poți oare să-ți încredințezi viața în mâinile lui?

Atunci când cineva afirmă că nu crede în Dumnezeu, el vrea să spună că nu are încredere în Dumnezeu, ceea ce înseamnă că nu-l cunoaște, deoarece nu are relații apropiate cu El, nu petrece timp împreună cu El.

Anume aceasta are în vedere apostolul Pavel atunci când afirmă că fără credință este cu neputință să fim plăcuți lui Dumnezeu. Care lucruri îl întristează pe Dumnezeu? El l-a creat pe om, pentru a fi permanent

alături de el. El ar fi dorit să se afle cu omul, așa cum a făcut-o cu Enoh, Avraam, Noe și alte personaje biblice. Dar adesea omul este afundat în propriile ocupații și nu are timp să se gândească la Isus și să trăiască într-o comuniune continuă cu El.

Nimic nu-L întristează pe Dumnezeu atât de mult ca lipsa dorinței omului de a comunica cu El.

Atunci când în ziua cea nefastă Dumnezeu a intrat în grădina Edenului și l-a văzut acolo pe omul căzut, El S-a întristat nu numai din cauză că omul a gustat din fructul oprit. Inima Lui plângea pentru faptul că Adam s-a ascuns. Relațiile lor anterioare au devenit imposibile. Credința nu este ceva ce omul pricepe în singurătate.

Credința este o încredere, iar ea, firește, ia naștere în cadrul comunicării dintre doi oameni care trăiesc o viață împreună. Tu consideri că Dumnezeu este o Ființă Supremă inaccesibilă, care locuiește în Ceruri? Sau pentru tine Dumnezeu este un Prieten care Se află permanent lângă tine în viața de toate zilele?

Începând această zi, permite-I lui Isus să fie alături de tine. Permite-I să intre în visurile și planurile tale. Viețuiește lângă El. Cunoaște-L și încrede-te în El. Fii un om credincios.

Școala Biblică prin corespondență Sola Scriptura!

poate să-ți devină un prieten bun dacă ai dorință să studiezi Biblia. Studiile noastre te vor ajuta să obții răspunsuri la cele mai felurite întrebări ale omului.

Astăzi vă oferim gratuit următoarele studii:

- «Când Dragostea se întoarce acasă» (secretele unei căsnicii fericite);
- «Principiile fundamentale ale Sănătății» (secretele unei vieți lungi și fericite);
- «Christos - Lumina lumii» (studii despre viața și activitatea Mântuitorului Iisus);
- «Formula Vieții» (curs pentru adolescenți și tineri: prietenie, dragoste, muzică, scopul vieții);
- «Cartea profetului Daniel» (studii despre trecutul și viitorul lumii noastre);
- «Un Nou Început» (explicații ale marilor teme biblice cu texte din Sfânta Scriptură dovezii istorice și arheologice);

Dacă doriți să vă înscrieți la cursuri, scrieți-ne!
Chișinău 2028, c/p 1023
tel. (022) 28-09-17
sau solamd@mail.ru

Legile lui Dumnezeu

■ I. Coreșciuk

Cuvântul „zi” are mai multe sensuri. El are semnificația și de o parte din cele 24 de ore, adică fracțiunea de douăsprezece ore, și, propriu zis, cele 24 de ore în întregime. Dacă vă interesează profețiile biblice, atunci, probabil, știți că adeseori în dimensiunea profetică cuvântul „zi” semnifică perioada egală unui an întreg. Pentru a înțelege sensul cuvântului „zi”, trebuie să privim la contextul în care este folosit cuvântul dat.

Aceasta nu este atât de important? Dacă de înțelegerea termenului „zi” de către anchetatorul penal ar depinde soarta noastră de mai departe, atunci puțin probabil că ne-ar fi totuna dacă trebuie să petrecem în izolator de detenție temporară 12 ore, 24 de ore sau un an întreg.

Cu părere de rău, marea confuzie din lumea teologică cu privire la noțiunea de „lege” are loc din cauză că mulți cercetători combină la un loc toate sensurile cuvântului „lege”, pe care le găsim în Biblie. Problema este provocată și de faptul că nu este luat în considerare contextul și cuvântului i se atribuie o cu totul altă semnificație. De înțelegerea întrebării cu privire la Lege depinde tot spectrul credințelor religioase creștine și nu numai soarta noastră pământească, dar și cea veșnică. De aceea vom încerca să cercetăm minuțios această temă.

ȘIRUL SEMNIFICAȚIILOR CUVÂNTULUI „TORA”

Cuvântul cel mai răspândit pentru desemnarea legii în Vechiul Testament este „Tora h”, care are semnificația de „învățătură”, „îndrumare” sau „lege”. Cuvântul dat semnifică totalitatea legilor morale, ceremoniale și civile din Israel. Pentateuhul (cele cinci cărți ale lui Moise) ca sursa principală a acestor îndrumări a fost de asemenea numit Tora, sau Legea lui Dumnezeu (Neemia 8:18; 9:3).

În Noul Testament pentru desemnarea Torei este folosit cuvântul din greaca veche „nomos”, care de asemenea are mai multe sensuri. El poate indica la:

1. Vechiul Testament ca descoperirea voii lui Dumnezeu (Ioan 15:25; Fapte 21:20);
2. Pentateuhul în întregime (Matei 7:12; Luca 24:44; Fapte 13:39; 24:14);
3. Cele Zece Porunci ale lui Dumnezeu (Iacov 2:10-12);
4. Legea ceremonială (Luca 2:22; Fapte 15:1).

În afară de aceasta, pe timpurile lui Hristos și Pavel legi au devenit și datinile omenești (vezi Matei 15:7-9; 1 Timotei 1:4; Tit 1:14), măcar că ele nu sunt desemnate prin cuvântul „nomos”.

LEGIILE ÎN VECHIUL TESTAMENT

Desori ca un reproș sună cuvintele: „De ce nu vă tăiați împrejur și nu aduceți jertfe, dacă propovăduiți Decalogul?” O asemenea întrebare tocmai conține afirmarea indivizibilității legii: adică dacă Hristos a anulat poruncile, atunci aceasta se referă la toate tipurile de lege de pe Sinai. Însă în Tora (Pentateuh) întâlnim cel puțin 4 tipuri de legi.

1. Legea morală

Paradoxul constă în faptul că chiar și aceia care afirmă că ignoră Legea, ca fiind anulată pe cruce, respectă 9 din Cele 10 Porunci ale Decalogului. Nu cunosc vreo denotațiune creștină care ar afirma că putem să ne închinăm multor dumnezei, să nu respectăm Numele lui Dumnezeu sau pe părinții noștri, nu cunosc asemenea confesiuni în creștinism, în care enoriașii ar fi îndemnați săucidă, să comită adulter sau să fure. De aceea ajungem la o concluzie stranie: cine respectă 9 Porunci ale lui Dumnezeu, trăiește prin har, iar cine respectă 10 Porunci este un legalist. Vom reveni mai detaliat la această întrebare în articolele noastre viitoare. Vechiul legământ a fost inițiat

de Dumnezeu, acceptat de bunăvoie de către poporul Israel și întărit prin jertfă. Relațiile din cadrul legământului erau bazate pe făgăduințele lui Dumnezeu și obligațiile poporului Israel, determinate de Legea morală, care stipula un mod de viață concret în cadrul legământului. Ea dădea mărturie despre principiile morale neschimbate, care erau esența caracterului lui Dumnezeu Însuși.

2. Legea ceremonială

Legea ceremonială ajută poporului să îndeplinească Legea morală și să înțeleagă Planul de mântuire. Legea dată arăta ce trebuie să facem dacă este încălcată Legea morală. Dacă Legea morală arăta la păcat, atunci Legea ceremonială desemna ce jertfă trebuie să aducă cel ce s-a pocăit și are nevoie de iertarea lui Dumnezeu.

3. Legea sanitară-igienică

Iar legile sanitare-igienice atestau voia lui Dumnezeu referitoare la corpul nostru; respectarea lor asigura o viață lungă și sănătoasă în cadrul societății.

4. Legea civilă

Legile civile contribuiau la autodeterminarea națională, la reglementarea relațiilor dintre oameni și extindeau aplicarea Legii morale. Adică dacă Legea morală afirma: „Să nu precurvești”, atunci cea civilă arăta cărei pedepse trebuie să se supună acei care s-au încumetat să precurvească.

Teologii adventiști nu sunt singurii în privința unei asemenea divizări a legilor. De exemplu, Philip Schaff, istoric protestant și teolog din sec. XIX, în cartea „Dogmele creștinismului” scrie următoarele: „Deși legea a fost dată lui Moise de la Dumnezeu, în ce privește însă ceremoniile și obiceiurile, acestea nu-i obligă la nimic pe creștini. Cu toate acestea, nici un creștin nu poate fi liber de supunerea față de Lege, numele căreia este morala” („Dogmele creștinismului”, vol. 3, p. 80).

De asemenea, catehismul luteran recunoaște existența a cel puțin trei tipuri de legi în Tora: Morală, Ceremonială și Civilă. Și în cartea „Formula consimțământului” editată în sec. XVI citim: „Deși acei care cred cu adevărat în Hristos și sunt consacrați cu adevărat lui Dumnezeu sunt eliberați de către Hristos de blestemul și presiunea Legii, totuși ei nu s-au eliberat de respectarea ei, întrucât Fiul lui Dumnezeu i-a răscumpărat ca ei să poată medita zi și noapte la Lege și, respectând-o, să se perfecționeze și să crească permanent în credință” („Formula consimțământului”, articolul 6, p. 13).

Albert Barnes, teolog cunoscut al biseri-

cii prezbiteriene, scrie, comentând Mat. 5:18 în cartea „Note, explicații și concluzii practice din Evangheliu”: „Legile ceremoniale trebuia să poarte răspunderea de o anumită stare din cadrul societății sau să regleze obiceiurile și ceremoniile religioase ale poporului. Ele pot fi schimbate în cazul schimbării circumstanțelor, dar Legea morală rămâne neschimbată” („Note, explicații și concluzii practice din Evangheliu”, vol. 1, p. 65).

Deoarece sunt confundate mai cu seamă legea Morală și Ceremonială, vom examina deosebirea esențială dintre ele. Trebuie să subliniem că această diferență nu este rodul născocirilor omenești. Despre existența a cel puțin două legi știa autorul cărții Împăraților. Citim: „...numai să aibă grijă să împlinească tot ce le-am poruncit și toată legea pe care le-a dat-o robul Meu Moise” (2 Împărați 21:8). Autorul delimitează ceea ce le-a poruncit Dumnezeu, și ceea ce le-a poruncit Moise, deși ultimele porunci de asemenea le-a dat Dumnezeu. Prorocul lui Dumnezeu Daniel de asemenea indică la existența a două legi: „ci tot Israelul a călcat Legea Ta, și s-a abătut astfel ca să n-asculte de glasul Tău. De aceea, ne-au și lovit blestemele și jurămintele scrise în Legea lui Moise, robul lui Dumnezeu, pentru că am păcătuit împotriva lui Dumnezeu” (Daniel 9:11).

Israelul a încălcat Legea lui Dumnezeu, iar pedepsele au fost scrise în legea lui Moise.

A venit timpul să răspundem la întrebarea care a fost pusă la început: „De ce nu vă tăiați împrejur și nu aduceți jertfe, dacă propovăduiți Decalogul?” Noi nici nu trebuie să răspundem, deoarece deja cu 2000 de ani în urmă apostolul Pavel răspunde la această întrebare în cadrul Cuvântului inspirat de Dumnezeu: „Tăierea împrejur nu este nimic, și netăierea împrejur nu este nimic, ci păzirea poruncilor lui Dumnezeu” (1 Corinteni 7:19). Apostolul numește tăierea „nimic”, iar păzirea Poruncilor lui Dumnezeu – tot ce intră în obligațiile unui creștin. De aceea Pavel nu combină legile date la un loc, în cadrul epistolelor sale ulterioare el continuă acest gând, arătând la caracterul temporar al unei legi și la eternitatea și caracterul de nezdruccinat al celei Morale. De aceea atunci când noi continuăm să aducem jertfe, respingem importanța morții și învierii lui Hristos, iar atunci când ignorăm legea Morală, devenim niște călcători de lege și criminali și, dacă nu ne pocăim, vom apărea la judecata lui Dumnezeu.

Va urma.

PILDE capitolul 4

Ascultați, fiilor, învățătura unui tată, și luați aminte, ca să pricepeți;

2 Căci eu vă dau sfaturi bune: nu lepădați învățătura mea.

3 Căci când eram încă fiu la tatăl meu, și fiu gingaș și singur la mama mea,

4 el mă învăța atunci, și-mi zicea: „Păstrează bine în inima ta cuvintele mele, păzește învățăturile mele, și vei trăi!

5 Dobindește înțelepciune, dobindește pricepere; nu uita cuvintele gurii mele, și nu te abate dela ele.

6 N'o părăsi, și ea te va păzi; iubește-o, și te va ocroti!

7 Iată începutul înțelepciunii: dobindește înțelepciunea, și cu tot ce ai, dobindește priceperea.

8 Înălță-o, și ea te va înălța; ea va fi slava ta, dacă o vei îmbrățișa.

9 Ea îți va pune pe cap o cunună plăcută, te va împodobi cu o strălucită cunună împărătească.

10 Ascultă, fiule, primește cuvintele mele, și anii vieții tale se vor înmulți.

11 Eu îți arăt calea înțelepciunii, te povățuiesc pe cărările neprihănirii.

12 Când vei umbla, pasul nu-ți va fi stinjenit; și când vei alerga, nu te vei poticni.

13 Ține învățătura, n'o lăsa din mână; păstrează-o, căci ea este viața ta.

14 Nu intra pe cărarea celor răi, și nu umbla pe calea celor nelegiuți!

15 Ferește-te de ea, nu trece pe ea; ocolește-o, și treci înainte!

16 Căci ei nu dorm, dacă n'au făcut răul, le piere somnul dacă nu fac pe cineva să cadă;

17 căci ei mănincă pine nelegiuită, și beau vin stors cu sila.

18 Dar cărarea celor neprihăniți este ca lumina strălucitoare, a cărei strălucire merge mereu crescând pînă la miezul zilei.

19 Calea celor răi este ca întunecul gros: ei nu văd de ce se vor poticni.

20 Fiule, ia aminte la cuvintele mele, pleacă-ți urechea la vorbele mele!

21 Să nu se depărteze cuvintele acestea de ochii tăi, păstrează-le în fundul inimii tale!

22 Căci ele sînt viață pentru cei ce le găsec, și sănătate pentru tot trupul lor.

23 Păzește-ți inima mai mult de cît orice, căci din ea ies izvoarele vieții.

24 Izgonește neadevărul din gura ta; și depărtează viclenia de pe buzele tale!

25 Ochii tăi să privească drept, și pleoapele tale să caute drept înaintea ta.

26 Cărarea pe care mergi să fie netedă, și toate căile tale să fie hotărîte:

27 nu te abate nici la dreapta nici la stînga, și ferește-te de rău.

Cerbul cel mândru

Un cerb tânăr avea niște coarne mari și frumoase, cu care se mândrea foarte mult. Nimeni nu avea așa coarne splendide! Alături pășteau caprele sălbătice, care aveau niște coarne mici și strâmbe, că el râdea de ele. Iar când întâlnea porcii sălbatici, care nici nu aveau coarne, ci doar niște colți strâmbi, el fărâna cu dispreț și le întorcea spatele. Doar el avea cu ce să se mândrească!

Totul în viața lui ar fi fost minunat, dacă nu ar fi fost picioarele lui. I se părea că ele sunt foarte urâte, subțiri și strâmbe. Nu spunea nimănui despre aceasta, dar suferea și se frământa foarte mult din acest motiv. Și iată că odată în pădure s-a întâmplat să fie un incendiu. Toate animalele sălbătice s-au pus pe fugă de frică. Și în aceste clipe cerbul a apreciat toată valoarea picioarelor sale puternice. Ele îl purtau mai repede ca vântul. El i-a întrecut pe toți porcii sălbatici și pe toate antilopele și... numaidecât s-ar fi salvat de foc, dacă nu ar fi fost coarnele sale rămuroase, stufoase. Ele s-au împotmolit în tufșurile dese. Pe lângă el alergau animalele sălbătice. Focul se apropia. Și în acest moment cerbul a conștientizat pentru prima dată, cât de bune erau picioarele lui și cât de stupide erau coarnele, obiectul mândriei lui!

La fel și oamenii: uneori se mândresc cu ce nu trebuie și murmură, își arată nemulțumirea față de lucrurile pentru care trebuie să fie satisfăcuți și mulțumitori lui Dumnezeu. Căci El este Acela care ne-a determinat să fim anume așa cum suntem noi azi, eu nu am în vedere acțiunile și faptele noastre. La timpul potrivit ne va fi descoperit numaidecât, de ce cineva se naște orb, altul surd, al treilea olog, de ce unii se scaldă în bogății, iar alții nicidecum nu pot ieși din sărăcie și așa mai departe.

Trebuie să ținem minte un singur lucru și să nu respingem aceasta: „Știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu...”

Iar dacă nu-L iubești pe Dumnezeu, nu trăiești încă în conformitate cu Cuvântul Lui, atunci azi ai o șansă: Marcu 1:15: „...S-a împlinit vremea, și Împărăția lui Dumnezeu este aproape. Pocăiți-vă, și credeți în Evangheliile”. Matei 3:2 spune: „...Pocăiți-vă, căci Împărăția cerurilor este aproape”.

Sunt sigură că Biblia și Evangheliile sunt prezente în fiecare casă, căci anume prin ele El „...ne-a dat făgăduințele Lui nespuse de mari și scumpe, ca prin ele să vă faceți părtași firii dumnezeiești, după ce ați fugit de stricăciunea, care este în lume prin poftă (2 Petru 1:4). Fie ca Dumnezeu să binecuvânteze pe fiecare cititor ca să-și facă o reevaluare a propriei vieți. Eu spun aceasta acum atât oamenilor credincioși, cât și celor necredincioși, precum și mie însămi...”

Svetlana Vișnevskaja

Nu poți repeta una și aceeași greșală de două ori. A doua oară – aceasta nu mai e greșală, ci alegere.

Pentru a găsi o cale nouă, trebuie să părăsești cărările vechi.

În parabola despre SAMARITANUL MILOS, Hristos ilustrează natura adevăratei religii. El arată că ea nu constă din sisteme, crezuri sau ritualuri, ci din îndeplinirea faptelor de iubire, din a face cât mai mult bine altora, dintr-o bunătate adevărată.

Pe când Hristos îi învăța pe oameni, „un învățător al Legii s-a sculat să ispășească pe Isus și a zis: „Învățătorule, ce să fac ca să moștenesc viața veșnică?” Dar Mântuitorul a evitat controversa. El a cerut răspunsul chiar de la cel care-L întrebase: „Ce este scris în Lege?” a zis El. „Cum citești în ea?” Învățătorul legii a zis: „Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta și cu tot cugetul tău; și pe aproapele tău ca pe tine însuși”. Isus a zis: „Bine ai răspuns; fă așa și vei avea viața veșnică”.

Răspunsul acesta, lăudat de Hristos, îl așază pe Mântuitorul pe un teren favorabil față de rabini. Ei nu puteau să-L condamne pentru că aprobasese ceea ce fusese prezentat de un învățător al legii. Cuvintele Mântuitorului arătasera că întrebară lui n-avea rost, întrucât fusese în stare să dea singur un răspuns. Totuși a pus o altă întrebare, zicând: „Și cine este aproapele meu?” Printre iudei, întrebarea aceasta pricinuia o nesfârșită ceartă. Ei n-aveau nici o îndoială cu privire la păgâni și samariteni; aceștia erau străini și vrăjmași. Dar unde trebuia să se facă deosebire, în cadrul propriei națiuni, între diferitele clase ale societății?

Isus nu s-a lăsat nici acum atras în controversă. El n-a dezvăluit bigotismul celor care căutau să-L condamne. Dar a prezentat în fața ascultătorilor Săi, printr-o parabolă simplă, un tablou de prea îmbelșugată iubire cerească, ce a mișcat toate inimile și a scos de la învățătorul legii o mărturisire a adevărului.

„Un om”, a zis Isus, „se cobora din Ierusalim la Ierihon. A căzut între niște tâlhari, care l-au dezbrăcat, l-au jefuit de tot, l-au bătut zdravăn, au plecat și l-au lăsat aproape mort. Din întâmplare, se cobora, pe același drum, un preot; și când a văzut pe omul acesta a trecut înainte, pe alături. Un levit trecea și el prin locul acela, și când l-a văzut, a trecut înainte, pe alături” (Luca 10:30-32). Lucrul acesta nu era ceva închipuit, ci un fapt adevărat, cunoscut ca fiind exact așa cum era prezentat. Preotul și levitul, care trecuseră pe alături, se aflau printre ascultătorii lui Hristos.

Mergând de la Ierusalim la Ierihon, călătorul trebuia să treacă printr-o parte a pustiei Iudeii. Drumul cobora printr-o tercioare sălbatică, stâncoasă, plină de tâlhari; locul acela era adesea scena multor violențe. Tocmai aici fusese

Samariteanul milos

atacat călătorul, i se luase tot ce avea mai de preț, fusese rănit, bătut și lăsat pe marginea drumului, aproape mort. Pe când zăcea astfel, a venit pe drumul acela preotul, dar el a aruncat doar o privire către omul rănit. Apoi s-a arătat levitul. Curios să știe ce se întâmplase, s-a oprit și a privit la cel suferind. El știa prea bine ce ar fi trebuit să facă, dar aceasta nu era o datorie plăcută. Ar fi vrut mai bine să nu fi trecut pe drumul acela, ca să nu-l fi văzut pe rănit. Și-a zis însă că lucrul acela nu-l privea.

Amândoi oamenii aceia aveau ocupații sfinte și pretindeau că sunt tâlmăcitori ai Scripturilor. Făceau parte din clasa de oameni aleși în mod deosebit ca reprezentanți ai lui Dumnezeu înaintea oamenilor. Ei trebuiau să fie „îngăduitori cu cei neștiutori și rătăciți” (Evrei 5:2), ca să-i poată face pe oameni să înțeleagă marea iubire a lui Dumnezeu față de neamul omenească.

În purtarea lor, așa cum o descrieseră Hristos, învățătorul legii n-a văzut nimic contrar celor pe care le știa el cu privire la cerințele legii. Dar acum s-a prezentat o nouă scenă.

Un samaritan, fiind în călătorie, ajunge la locul în care era suferindul și, când l-a văzut, i s-a făcut milă de el. Nu s-a mai întrebă dacă străinul era iudeu sau dintre neamuri. Dacă cel căzut era iudeu, samaritanul știa bine că, dacă situația ar fi fost inversă, omul l-ar fi scuipat în față și ar fi trecut disprețuitor pe alături. Dar el n-a ezitat din cauza aceasta. Nu s-a gândit nici la faptul că el însuși putea să fie în primejdie, dacă întârzia în locul acela. Îi era de ajuns că avea în față o ființă omenească aflată în nevoie și suferință. Și-a scos haina, ca să-l acopere. Uleiul și vinul luate pentru pro-

pria călătorie le-a folosit ca să aline suferința și să întărească pe cel rănit. L-a așezat apoi pe asinul lui și a pornit încet, cu pas domol, așa încât străinul să nu fie mișcat și să sufere mai mult. L-a dus la un han și a avut toată noaptea grijă de el, supraveghindu-l cu multă atenție. Dimineața, întrucât străinul se mai întemase, samaritanul s-a hotărât să meargă mai departe, pe drumul său. Dar, înainte de a face lucrul acesta, l-a dat în grija hangiuului, a plătit totul și a mai lăsat și o sumă de rezervă pentru străin; și, nefiind mulțumit numai cu atât, a luat măsuri și pentru alte nevoi, spunând gazdei: „Ai grijă de el și orice vei mai cheltui, îți voi da înapoi la întoarcere”.

O dată încheiată parabola, Isus și-a îndreptat privirea către învățătorul legii, cu o expresie care părea că-i citește sufletul, și a zis: „Care dintre acești trei ți se pare că a dat dovadă că este aproapele celui ce căzuse între tâlhari?” (Luca 10:36).

Nici acum, învățătorul legii n-ar fi vrut să rostască numele de samaritan cu buzele sale și a răspuns: „Cel ce și-a făcut milă de el”.

Isus a zis: „Du-te de fă și tu la fel”.

În felul acesta, s-a răspuns pentru totdeauna la întrebarea: „Cine este aproapele meu?” Hristos a arătat că aproapele nostru nu înseamnă numai cineva din biserică sau de credința noastră. Nu trebuie să facem nici o deosebire de rasă, culoare sau clasă. Aproapele nostru este orice persoană care are nevoie de ajutorul nostru. Aproapele nostru este orice suflet rănit și zdrobit de vrăjmașul. Aproapele nostru este oricine este proprietatea lui Dumnezeu.

GÂNDURI ÎNTELEPTE PE TEMA:

„MAI BINE CUNOȘTINȚE DECÂT AURUL SCUMP”

Cu adevărat, cunoștința este o adevărată comoară pentru com, ea este sursa slavei, mărimumiei, încântării, măreției, bucuriei și bunăstării. Fericit este acela care tinde spre ea, jale pentru cel nepăsător.

Bahauallah (Mirza Hussein Ali Nouri) (1817-1892) – înțelept și savant persan.

Activitatea este singura cale spre cunoaștere.
George Bernard Shaw (1856-1950) – scriitor englez.

Este insuficient doar să primim cunoștințe; trebuie să le găsim aplicarea. Este insuficient doar să avem dorință; trebuie și să facem.

Johann Wolfgang von Goethe (1749-1832) – poet, gânditor, savant german.

Venerația fără cunoștința cuvenită se preschimbă în autobicuire. Precauția fără cunoștința cuvenită se preschimbă în lașitate. Vitejia fără cunoștința cuvenită se preschimbă în imprudență. Sinceritatea fără cunoștința cuvenită se preschimbă în mitocănie. Pentru a atinge desăvârșirea morală, trebuie ca mai înainte de toate să ne îngrijim de puritatea sufletească. Iar puritatea sufletească poate fi obținută doar în cazul când inima caută adevărul și voința tinde spre sfințenie. Dar

toate acestea depind de adevărata cunoaștere.

Confucius (551-479 î.Hr.) – gânditor din China antică.

Fără cunoștință omul este un nimeni în Univers! Cunoștința este scopul! Fie ca lumina ei să ne însoțească.
Omar Hayam (1048-1131) – savant și poet persan.

Datorită adevăratei cunoștințe vei fi cu mult mai îndrăzneț și desăvârșit în orice lucrare, decât fără ea.
Albrecht Dürer (1471-1528) – pictor și grafician german.

Adevărata cunoștință nu duce la autoliniștire, ci creează o tendință tot mai crescândă de a merge înainte pe calea ei de pe o treaptă pe alta, fără dispoziția de a ne odihni sau de a spune: „Destul, nu mai dorim.”

Robert Owen (1771-1858) – filozof, pedagog englez, unul dintre primii reformatori sociali ai secolului XIX.

Cu cât mai sus urcă omul în cunoașterea sa, cu atât mai largi vederi i se descoperă.
Alexandr Radișev (1749-1802) – scriitor, filozof, poet rus.

Cine dă Fericirea?

Împăratul indian Akbar colinda adesea capitala sa. El a emis următorul ucaz: careta să se oprească de fiecare dată când cineva dintre supușii săi dorea să se adreseze lui personal cu o plângere sau o cerință. Odată vizitiul a oprit caii, deoarece un cerșetor olog a întins mâinile către împărat cerând milostenie. El lăuda cu voce tare pe împărat și exclama: „Doar împăratul îmi poate da fericirea!”

Nu departe ședea un alt cerșetor și striga cu voce tare: „Numai Dumnezeu poate să-i dea omului fericirea!”

Întorcându-se la palat, împăratul a poruncit să se coacă o pâine mare rotundă și să se pună în aluat o bucată mică de aur. În ziua următoare el a mers în careță către cerșetorul care spera la ajutorul lui și i-a dat pâinea.

Peste câțiva timp a mers din nou pe această stradă, și același cerșetor întindea mâinile către el. Împăratul a ieșit din careță și l-a întrebat:

— De ce ești iarăși aici? Oare nu ți-am dat pâinea în care era o bucată de aur?

— Nu știu despre ce aur vorbești! Pâinea era prea grea, și m-am gândit că este coaptă rău, de aceea i-am vândut-o vecinului meu cerșetor pentru câteva monede.

Al doilea cerșetor nu era alături. Peste câțiva timp slujitorii l-au informat că acest cerșetor, găsind în pâine aurul, a cumpărat o casă și și-a pus în ordine toate lucrurile, sfătuiindu-l pe celălalt cerșetor să nădăjduiască doar în mila Domnului.

Fluturașul

Un om a adus acasă un cocon de fluture și a început să-l urmărească. Și iată că la timpul său coconul a început să se deschidă puțin. Fluturașul nou-născut câteva ore în șir încerca din toate puterile să iasă prin crăpătura îngustă care se formase.

Dar totul era inutil, și fluturașul a încetat lupta. Părea că a ieșit cât a putut, dar mai departe nu mai avea puteri să iasă. Atunci omul a hotărât să-i ajute sărmanului fluturaș: el a luat un foarfece micuț și a spintecat puțin coconul. Acum fluturașul a ieșit cu ușurință afară. Însă, din careva motive, avea un corp umflat, iar aripile lui erau uscate și chircite.

Omul continua să urmărească fluturașul, presupunând că uite acuși aripile lui se vor desfășura și vor deveni tari. Tari într-atât că vor putea să mențină în zbor corpul fluturașului, care din clipă în clipă va lua o formă corectă. Aceasta însă nu s-a mai întâmplat. Fluturașul a rămas pentru totdeauna cu un corp umflat și cu aripile uscate. El putea doar să se târască, — să zboare deja nu mai putea. În grabă și bunătațea sa, omul care i-a ajutat fluturașului, nu a conștientizat un lucru. Coconul îngust și necesitatea de a lupta pentru a ieși afară prin crăpătura îngustă — toate acestea au fost plănuit de Dumnezeu. Doar așa lichidul din corpul fluturașului nimereste în aripi și, atunci când insecta se pomenește la libertate, ea este aproape gata să zboare.

Foarte adesea lupta este ceea ce ne aduce folos în viață. Dacă Domnul ne-ar fi permis să mergem prin viață fără încercări, atunci am fi fost niște „ologi”. Noi nu am fi fost atât de puternici, precum am fi putut să devenim. Și niciodată nu am fi aflat, ce înseamnă să zbori.

DIN OPERELE LUI

LUTHER

Vol. 38, pag. 131

Martin Luther este reformatorul german de vază, întemeietorul protestantismului, un titan al epocii Renașterii.

Aprecierile neumbrite de timp ale urmașilor Luther le-a meritat prin cuvintele și faptele sale. Traducerea Bibliei pe care a înfăptuit-o el strălucește în culori noi. Încă în timpul vieții lui Luther, Cuvântul lui Dumnezeu a devenit cu adevărat o achiziție a întregului popor. Ca un publicist strălucit, el a prefăcut cuvântul într-un instrument de formare a opiniei publice. Renumita operă „Către nobilimea creștină a națiunii germane” a început-o cu cuvintele: „Timpul tăcerii a trecut, a sosit timpul de a vorbi”. Pana reformatorului nu obosea. Numele lui este scris pe foaia de titlu a o treime din operele publicate în Germania din secolul XVI.

Fiind în fruntea mișcării de reformă, Luther a înaintat un vast program de reforme spirituale radicale. Propunem cititorului să ia cunoștință de unele gânduri și meditații din operele lui Martin Luther.

Din Biblie Martin Luther a aflat despre puterea păcatului care viețuiește adânc în fiecare dintre noi. El scrie: „Voi trebuie să știți că Hristos aici are în vedere viața invizibilă și comportamentul omului, pe care lumea le poate aprecia și condamna; cu toate acestea El Se adresează la însăși esența, și anume: la inima omului, care este prima sursă și prima cauză a păcatelor de bază: închinarea falsă, hula împotriva lui Dumnezeu, lipsa credinței, nesupunerea, lascivitatea păcătoasă, împotrivirea față de porunca lui Dumnezeu și ceea ce apostolul Pavel numește „umblarea după lucrurile firii pământești este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu” și incapacitatea de a ne „supune Legii lui Dumnezeu” (Romani 8:7). Acesta este trunchiul și rădăcina tuturor celorlalte păcate; aceasta este de fapt

o dezonoare respingătoare, moștenită de la Adam”.

ROADELE RELE ALE PĂCATULUI CRESC DINTR-O RĂDĂCINĂ REA

Mai departe Luther explică:

„Dacă nu ar fi fost acest păcat, atunci nu ar fi niciodată nici un fel de furturi, omoruri, preacurvii ș.a.m.d. Prin urmare, lumea vede aceste manifestări exterioare ale răului; ea chiar se miră și se întristează din cauza unei asemenea păcătoșenii a oamenilor. Dar lumea nu cunoaște sursa nenorocirii și suferințelor. Ea vede păriașul, dar nu izvorul care alimentează păriașul; fructele și frunzele care cresc din copacul păcatului, și nu rădăcina. Atunci lumea încearcă să îndrepte situația, să rețină răul și să-i facă pe oameni evlavioși, emițând legi și introducând pedeapsa. Dar, în ciuda tuturor eforturilor ei, nimic nu ajută. Ea poate bara păriașul, dar izvorul rămâne neatins; ea poate tăia mlădița, dar rădăcina rămâne nevătămată”.

NEREUȘITELE DUMNEAVOASTRĂ ZILNICE POT FI VINDECATE DOAR DE LA RĂDĂCINĂ!

Luther continuă: „Indiferent de faptul, cât de mult omul învață, se perfecționează și se vindecă exterior, trunchiul, rădăcina și sursa primară tot mai rămân slabe înăuntru. Înainte de toate trebuie de oprit izvorul și de privat copacul de rădăcină, altminteri puteți să vă oprți și să vă rețineți într-un loc și să descoperiți că răul răzbate și se manifestă în altele zece. Vindecarea trebuie să se înceapă de la rădăcină, altfel voi puteți să vă ungeți permanent cu alifii vindecătoare și să puneți plasturi, dar degradarea și putrezirea, în opoziție cu toate, vor continua și vor spori. Experiența învață, și lumea trebuie să recunoască faptul că este imposibil de reținut chiar și viciile exterioare cele mai mari, indiferent de faptul cât de stăruitor încearcă omul să le rețină și să le pedepsească, ceea ce trebuie într-adevăr de făcut”.

HRISTOS VĂ DĂ O RĂDĂCINĂ NOUĂ, CA SĂ ADUCEȚI ROADELE NEPRIHĂNIRII

Acum Luther proclamă solia cea bună: „Dar în nemărginita Sa bunătate [Dumnezeu] S-a îndurat de noi, ființele nenorocite, și a trebuit să-L trimită pe Fiul Său Cel scump din Ceruri, pentru a ne dăruie eliberarea și a ne ajuta, pentru a lua păcatul și blestemul nostru asupra Sa, pentru a plăti

pentru noi și a-L împăca pe Dumnezeu cu noi prin intermediul aducerii ca jertfă a trupului și sângelui Său. Și Dumnezeu a poruncit ca aceasta să se propovăduiască în întreaga lume și ca despre Hristos să se vestească tuturor oamenilor, ca ei să se închine Lui în credință, ca să fie liberi de păcat, de mânia lui Dumnezeu și de blestemul veșnic, și ca să ajungă în Împărăția lui Dumnezeu, fiind mântuiți și împăcați. De aceea această cuvântare ne îndeamnă la două lucruri. În primul rând, ea îi pune pe toți oamenii înaintea faptului că ei toți se află în păcat, se află sub mânia lui Dumnezeu și sunt condamnați de Lege, și cere ca noi să recunoaștem aceasta. În al doilea rând, ea ne arată cum putem să fim salvați de păcat și de mânia lui Dumnezeu și să primim mila de la Dumnezeu, și anume: doar crezând în Hristos”.

TOATE PĂCATELE VOASTRE SUNT ACOPERITE DE NEPRIHĂNIREA LUI HRISTOS

„...Cine crede într-o asemenea iertare, acela nu se supune păcatului și nu se lasă prins de lascivitatea păcătoasă, ci se luptă împotriva lui, până nu scapă de el. Și deși noi nu putem să ne eliberăm pe deplin de păcat în această viață, și deși el se mai află încă în inimile celor mai sfinți oameni, credincioșii sunt siguri de faptul că el [păcatul] este acoperit de neprihănirea lui Hristos și nu este predestinat pentru blestemarea lor, dacă ei vor continua să creadă în Hristos. Despre aceasta este vorba în epistola apostolului Pavel către Romani: „Acum, deci, nu este nici o osândire pentru cei ce sunt în Hristos Isus, care nu trăiesc după îndemnul firii pământești, ci după îndemnul Duhului” (Romani 8:1, 4), precum și către galateni: „Cei ce sunt ai lui Hristos Isus, și-au răstignit firea pământească împreună cu patimile și poftetele ei” (Galateni 5:24). Iată acestor oameni li se spune că păcatul nu le va produce prejudicii și nu-i va condamna”.

Haideți să ne rugăm așa:

„Scump Doamne Isuse, în lupta mea zilnică ajută-mă să văd că păcatele mele sunt înrădăcinate adânc în mine prin puterea păcatului. Ajută-mă să știu și să cred că Evanghelia Ta binecuvântată va pune capăt acestei rădăcini a răului și în locul ei vor crește roadele neprihănirii în viața mea. În Numele lui Isus Hristos. Amin”.

Tot așa să lumineze și lumina voastră

În ziarul „O Estado de São-Paulo” din 2 ianuarie 1992 comentatorul internațional Pablo Francis a publicat un articol, în care compara credința simplă a menajerei sale care era adventistă, cu radicalismul metafizic al unei publicații religioase a regizorului, producătorului și scenaristului american George Lucas, cunoscut prin filmul său cel mai renumit „Războiul stelelor”. „Menajera mea, — scrie Francis, — o femeie destoinică, a hotărât să se întoarcă în Brazilia, cu toate că aici salariul ei era de aproximativ o mie de dolari pe săptămână — bani pe care ea nu-i poate câștiga în Brazilia nici timp de un an. Această femeie m-a uimit întotdeauna. Fiind o adventistă evlavioasă, ea se plânge că, lucrând de dragul metalului demn de dispreț, nu are deloc timp pe care ar putea să-l consacre Bisericii sale și lucrărilor de binefacere atât de preferate de ea. Credința menajerei mele este simplă, sinceră și de aceea merită respectul”. Posibil că vei întreba, ce legătură este între articolul lui Pablo Francis și versetul de mai sus. Este mult în comun. Poate în aceasta constă

secretul pe care urmează să-l dezvăluim. Comentariul lui Pablo Francis din ziarul „O Estado de São-Paulo” care apare zilnic în tiraj de 250 de mii de exemplare, a fost citit în toată țara, și cuvintele unei simple femei credincioase, nepricepută în teologie, au atins inimile a mii de cititori prin puterea credinței sincere și lucrătoare. Încerc să-mi imaginez ce ar fi fost dacă fiecare creștin ar fi conștientizat puterea reală pe care o au mărturiile sale zilnice. Dar ce s-ar fi întâmplat dacă studenții credincioși din universități s-ar evidenția prin maniera lor de a vorbi și de a se îmbrăca, prin comportamentul lor?

Tot așa să lumineze și lumina „voastră înaintea oamenilor” (Matei 5:16), — aceasta este îndrumarea Învățătorului. Lumina nu are nevoie de putere pentru a străluci. Ea pur și simplu luminează deoarece este lumină. Creștinul care a conștientizat faptul că esența creștinismului este o viață cu

Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune, și să slăvească pe Tatăl vostru, care este în ceruri. (Mamf. 5:16).

Dumnezeu, nu trebuie să depună eforturi deosebite pentru a da mărturie, deoarece el este întărit de dragostea lui Hristos. El emană strălucire, căci însăși viața lui cu Dumnezeu în inimă este o lumină, un asemenea om este el însuși o lumină pentru oameni.

Odată o rază mică de lumină a întărit-o pe mama: „Unde să găsească întuneric?” Maică-sa a trimis-o în adâncimile pământului, în cele mai întunecoase peșteri, în odăi închise. Însă oriunde nimeria raza de lumină, nu găsea întuneric. Ea s-a întors dezamăgită și s-a plâns mamei: „Am fost peste tot și nu am găsit nicăieri întuneric”. „Fiico, — i-a spus mama, — tu ești lumină. Oriunde te-ai pomeni, întunericul se retrage”. Și tu, prietenul meu, ești lumină. Reflectă dar lumina care vine de la Hristos..

Boabele de aur ale ÎNTELEPCIUNII

Pe stradă, lângă trotuar, a fost fixat un stâlp cu un felinar pentru iluminare. Unii oameni se bucurau că partea întunecoasă a străzii este acum iluminată, și că deja nimeni nu se va poticni în întuneric. Iar alții erau supărați, spunând: „Dacă felinarul se va stinge, atunci cu siguranță îți poți sparge capul de stâlp”.

***

Iată așa un stâlp obișnuit poate să-i bucure pe unii și să-i amărăscă pe alții. „Omul bun scoate lucruri bune din vistieria bună a inimii lui, iar omul rău scoate lucruri rele din vistieria rea a inimii lui; căci din prisosul inimii vorbește gura” (Luca 6:45). O greșală nu trebuie repetată de două ori. A doua oară ea nu mai este deja o greșală, ci o alegere. Pentru a găsi o cale nouă, trebuie s-o părăsim pe cea veche.

Judecarea Aproapelui

Când un om reușește să facă ceva ce i-a „solicitat mult efort”, în el începe să lucreze „trufia”. Cel ce slăbește se uită cu „dispreț” la grași, iar cel ce s-a lăsat de fumat răsucesce nasul disprețuitor când altul se bălăcește, încă, în viciul său.

Ceea ce reușim ne poate spurca mai ceva decât păcatul însuși. Ochii noștri nu sunt concepuți pentru dispreț, ci pentru a exprima cu ei chipul iubirii” ce se căznește să iasă din sufletele noastre. Succesele nu ne sunt date spre a ne înfoia în penne, ci pentru a le transforma în dragoste, în dezvoltare și în dăruire pentru cei din jur.

Dacă ai reușit în viață, nu te agăța de nereușitele altuia, pentru a nu trezi în tine orgoliul și patima înfumurării. Acum știu, știu că orice ură, orice aversiune, orice tinere de minte a răului, orice lipsă de milă, orice lipsă de înțelegere, bunăvoință, simpatie, orice purtare cu oamenii, care nu e la nivelul grației și gingășiei, este un pacat. Nu numai omorul, rănirea, lovirea, jefuirea, înjurătura, alungarea, dar orice vulgaritate, desconsiderare, orice căutătură rea, orice dispreț, orice rea dispoziție, orice cuvânt greu este de la diavol și strică totul. Acum știu, am aflat și eu... **NICOLAE STEINHARDT**

PARABOLĂ

Un antropolog le-a propus copiilor dintr-un trib african o joacă. El a pus lângă copac un coș cu fructe și a declarat, adresându-se copiilor:

„Acela dintre voi care va ajunge primul la copac va primi toate fructele dulci”. Când le-a făcut semn copiilor să înceapă alergarea, ei s-au apucat strâns de mâini și au alergat cu toții împreună, iar apoi toți împreună au șezut jos și s-au delectat cu fructele gustoase. Antropologul uimit a întrebat copiii, de ce au alergat toți împreună, doar fiecare dintre ei s-ar fi putut delecta cu fructele în mod personal.

La aceasta copiii au răspuns: „**Obonato**”. Oare este posibil ca unul să fie fericit, dacă toți ceilalți sunt triști? „Obonato” în limba lor înseamnă:

„Eu exist, deoarece noi existăm”.

■ Derek Morris

Noi știm că Isus a vorbit despre faptul că întoarcerea Lui este iminentă, dar nu toți acei care cheamă Numele Lui vor fi pregătiți pentru acest eveniment. Așadar, care este totuși solia cea mai importantă care a fost transmisă de către Isus cu privire la întoarcerea Sa? El dorește să fiți gata... Isus dorește ca noi toți să fim gata. Descoperim această învățătură radicală în Scriptură: „Despre ziua aceea și despre ceasul acela, nu știe nimeni: nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl” (Matei 24:36). Observați că întrebarea nu se referă la faptul dacă Isus Se va întoarce, ci la faptul când va avea loc aceasta. Isus a dat următorul răspuns: „Numai Tatăl știe”.

„Cum s-a întâmplat în zilele lui Noe, aidoma se va întâmpla și la venirea Fiului omului. În adevăr, cum era în zilele dinainte de potop, când mâncau și beau, se însurau și se măritau, până în ziua când a intrat Noe în corabie, și n-au știut nimic, până când a venit potopul și i-a luat pe toți, tot așa va fi și la venirea Fiului omului. Atunci, din doi bărbați care vor fi la câmp, unul va fi luat și altul va fi lăsat. Din două femei care vor măcina la moară, una va fi luată și alta va fi lăsată. Vegheați, deci, pentru că nu știți în ce zi va veni Domnul vostru” (Matei 24:37-42).

Mulți oameni sunt surprinși de acest fragment. Unii afirmă că va fi un timp anume când cei drepti vor fi „răpiți” la Cer, iar celorlalți li se va acorda a doua șansă de a lua hotărârea să-L urmeze pe Isus. Dar această idee este o minciună periculoasă. Ea ne poate motiva să gândim așa: „Eu voi aștepta până fi luată cei neprihăniți, apoi mă voi lămuri cu propria viață, ca să fiu și eu mântuit”. Dar dacă vom cerceta cu atenție învățătura lui Isus cu privire la întoarcerea Sa, atunci vom vedea că „răpirea” tainică a celor neprihăniți și acordarea pentru alții a celei de a doua șanse la mântuire nu este ceea ce ne învață Isus.

El a comparat timpul Venirii Sale cu zilele lui Noe. Timp de o sută douăzeci de ani Noe a avertizat oamenii care trăiau înainte de potop, și cu toate acestea ei au fost luați prin surprindere, deoarece au continuat să ducă un mod obișnuit de viață până în ziua când Noe a intrat în arcă, și nu au știut nimic până s-a început potopul și i-a nimicit pe toți. Din această învățătură radicală se vede foarte bine că acei care au fost nimiciți, nu erau pregătiți. Imaginea devine și mai clară când privim la fragmentul analog din Evanghelia după

Cea mai importantă SOLIE

citit deja că mulți urmași ai lui Isus nu vor fi gata. Așadar, cum putem să ne pregătim? Și iarăși găsim răspunsul în parabola celor zece fecioare. Acelora care nu s-au pregătit Isus le-a spus: „...Adevărat vă spun, că nu vă cunosc!” (Matei 25:12). Dacă acei care nu-L cunosc pe Isus nu sunt pregătiți, înseamnă că pentru a fi pregătiți trebuie să-L cunoaștem pe Isus. Anume din acest motiv El Se ruga: „Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat și pe Isus Hristos pe care L-ai trimis Tu” (Ioan 17:3). Viața se găsește în cunoașterea lui Isus. „Și mărturisirea este aceasta: Dumnezeu ne-a dat viața veșnică, și această viață este în Fiul Său. Cine are pe Fiul, are viața; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu, n-are viața” (1 Ioan 5:11, 12).

Dacă doriți să urmați sfatul lui Isus și să vă pregătiți, atunci trebuie să vă asigurați că Îl cunoașteți și că El vă cunoaște. Fecioarele înțelepte au păstrat relația cu Isus, întreținând focul în candelă. Fecioarele neînțelepte au avut experiența cunoașterii lui Dumnezeu în trecut, dar au permis ca focul relației să se stingă. De aceea, dacă eu doresc să fiu pregătit astăzi, atunci trebuie să-L cunosc pe Isus astăzi și să petrec fiecare zi în așteptarea revenirii Lui.

Desigur că acest fapt ne conduce la întrebarea: cum să aflăm dacă am relații corecte cu Isus? Pot eu oare să fiu sigur de aceasta? Răspunsul este da. Isus a spus: „Nu orisicine-Mi zice: „Doamne, Doamne!” va intra în Împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri” (Matei 7:21). Relațiile sănătoase cu Isus se vor manifesta în dorința de a îndeplini poruncile Lui.

Este foarte ușor să interpretăm incorect această învățătură a lui Hristos. El nu spune că faptele ne pot mântui. Dacă ar fi fost așa, nimeni dintre noi nu ar fi avut speranță. Totul este cu mult mai simplu: dacă sunteți cu Isus, aveți viața, și când sunteți cu Isus, veți îndeplini ceea ce a poruncit El, deoarece Îl iubiți.

Relația cu Isus Hristos este o experiență care transformă viața. Dacă L-ați primit pe Isus ca pe Domnul și Mântuitorul personal, atunci ați dobândit viața veșnică. Înseamnă că sunteți pregătiți pentru revenirea Lui. Aceasta este cea mai importantă solie dintre toate, deoarece Isus dorește ca să fiți pregătiți. El așteaptă cu nerăbdare ca dumnezevoastră să experimentați ce se cântă în cântarea propusă, pe care fiul meu Christopher a învățat-o în copilărie:

Arhanghelul Gabriel cu trâmbița va cânta,

Și trâmbița răsunătoare pe toți ce dorm din morminte îi va ridica.

Ei vor învia și apoi

Vor fi cu Isus pentru vecii.

Atunci și eu voi exclama și voi cânta:

„Slavă! Slavă! Slavă!

El vine la noi, Împăratul și Dumnezeul nostru, Creatorul!
Slavă! Slavă! Slavă!”

Isus dorește să fiți pregătiți pentru această zi! El dorește să vă alăturați corului care cântă: „Slavă! Slavă! Slavă!” Dacă doriți să vă pregătiți pentru această zi, atunci fiți gata chiar azi. Încredințați-vă lui Isus, Mântuitorului nostru.

Și în inimă va intra liniștea

Un stareț așa vorbea despre corectarea vieții omenești:

- Dacă vom pune într-o geantă de drum obiecte ascuțite și tăioase, cuțite, furculițe, ace, ținte, sticlă stricată, fiare, cioburi, atunci ele, umplând prea tare geanta, o vor rupe, o vor sparge și o vor tăia. Pentru a păstra geanta, trebuie s-o eliberăm, să aruncăm din ea tot ce este ascuțit. La fel se întâmplă și

cu inima noastră: patimile, viciile, păcatele, fărădelegile, răutatea, dușmănia și ura, de care sunt pline inimile noastre, o rup în bucăți. Ele îl fac pe om să sufere, să-l chinuiască conștiința. Însăși viața ne îndeamnă spre pocăință, să aruncăm din inimă prin intermediul pocăinței fărădelegile care o chinuiesc, să aruncăm din inimă prin intermediul mărturisirii sincere toată murdăria păcatului, ca pe obiectele tăioase și ascuțite care ne pricinuiesc durere și suferință. Și în inimă va intra liniștea.

Știi voi oare?

- Unii oameni nu știu, cât este de important că ei există.
- Unii oameni nu știu, cât este de plăcut pur și simplu să privești la ei.
- Unii oameni nu știu, cât de mult îi bucură pe alții zâmbetul lor.
- Unii oameni nu știu, cât de binefăcător influențează asupra tuturor comuniunea cu ei.
- Unii oameni nu știu, cât de mult ar săraci lumea fără ei.
- Ei ar ști aceasta, dacă noi le-am spune.

Ați avut ocazia să auziți plângeri cu privire la o memorie slabă? Poate chiar și dumneavoastră v-ați plâns nu o dată de lipsa de memorie? Noi îi invidiem pe oamenii cu o memorie bună și ni se pare că lipsa memoriei este un mare neajuns, un mare minus în viața noastră. Dar să privim la această problemă dintr-un alt unghi de vedere.

■ Iurie Cuzmenko

Cu credință și speranță — spre viitor!

Dacă dumneavoastră ați fi ținut minte întreaga viață fiecare cuvânt neprietenos, fiecare privire lipsită de bunăvoință, fiecare jignire, fiecare supărare și fiecare nenorocire ar fi rămas întotdeauna în memorie atât de vie, cu toate detaliile sale, ca și când s-ar fi produs ieri, oare ați fi avut măcar o zi fericită în viață? Mă îndoiesc de acest fapt.

Dumnezeu a știut că pentru om nu este de folos, ba este chiar periculos, să păstreze în memorie toată viața jignirile și supărările, de aceea El a făcut conștiința noastră în așa mod, că putem nu numai să memorăm, dar și să uităm. Acesta este unul dintre darurile lui Dumnezeu, care ne este oferit pentru binele nostru. Apostolul Pavel în Epistola sa către Filipeni spune: „Fraților, eu nu cred că l-am apucat încă; dar fac un singur lucru: uitând ce este în urma mea, și aruncându-

mă spre ce este înainte, alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Hristos Isus” (Filipeni 3:13, 14). În Psalmul 139 citim următoarele: „Te laud că sunt o făptură așa de minunată. Minunate sunt lucrările Tale, și ce bine vede sufletul meu lucrul acesta!” (Psalmul 139:14). Dumnezeu ne-a întocmit în așa mod, că noi putem să uităm trecutul și să ne avântăm spre viitor, unde sunt atât de multe lucruri bune, folositoare, sfinte și nepătate! Trecutul nu trebuie să ne preocupe, să ne tulbure permanent.

Fiecare om, mai devreme sau mai târziu, ajunge la convingerea că trebuie să uite ceva; altfel nu poate fi fericit. Nu trebuie să ținem minte întreaga viață toate greșelile, toate gafele și păcatele din trecut. Este o povară peste puteri. Vom fi dezamăgiți de toate și putem ajunge la o deznădejde absolută. Domnul nu dorește așa ceva. El nu dorește ca noi să ne dezamăgim de viață, ca să trăim tot timpul cu trecutul, iarăși și iarăși să plângem și să ne întristăm de păcatele vechi, care de mult ne-au fost iertate deja. În Biblie este scris: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire” (1 Ioan 1:9).

În marea Sa dragoste și milă Dumnezeu ne iartă. Este deja suficient pentru a lua de pe noi povara vinovăției și a da liniște sufletului nostru. Dar Domnul ne oferă și mai mult. În Epistola către Evrei citim: „Pentru că le voi ierta nelegiuirile, și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele și fărădelegile lor” (Evrei 8:12).

Aceasta nu înseamnă că Dumnezeu nu poate să-și amintească trecutul nostru. Nicidecum! El nu dorește să-și aducă aminte de el. Dacă Dumnezeu iartă, atunci El uită, dar dacă Dumnezeu nu-și mai amintește de păcatele noastre, atunci de ce noi înșine să ne amintim totul iarăși — greșelile proprii și ale altora? Asemenea amintiri acționează ca o otrăvă asupra sufletului și trupului. Ce este rău trebuie de uitat! Capacitatea de a uita este un dar de la Dumnezeu, pe care trebuie să-l folosim!

Dar cum să ne învățăm a uita? Pentru ca rana să se vindece mai repede, nu trebuie să smulgem tot timpul pansamentul de pe ea și s-o zgândărim. Rănilor provocate de păcatele proprii sau ale altora pot să se vindece cu condiția că nu ne vom atinge de ele și le vom permite să se cicatrizeze, iertându-ne pe noi înșine și pe oameni. De aceea iertați și nu deranjați rănilor vechi.

Pentru a uita trecutul, trebuie să mai uităm și să alungăm gândurile nedorite de fiecare dată când ele se reîntorc la noi. Dacă dorim să uităm vechile ofense, vechile păcate, greșelile trecutului, atunci nu trebuie să vorbim, să scriem, să ne gândim la ele.

Și atunci când amintirile se reîntorc, trebuie să ne străduim ca să dăm o nouă orientare gândurilor, spre ceva mai bun. Atunci cele vechi se vor uita. Calitatea vieții depinde de calitatea gândirii, de aceea apostolul Pavel ne sfătuiește: „Încolo, frații mei, tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice faptă bună, și orice laudă, aceea să vă însuflețească” (Filipeni 4:8).

Noi nu putem duce povara noastră singuri, și Dumnezeu nu dorește aceasta. El ne iubește așa cum numai Tatăl bun și milostiv poate iubi. Pe toți acei care sunt împovărați de griji și suferă din cauza poverii grele a păcatului, Isus îi cheamă: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră, și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre” (Matei 11:28, 29).

Și dacă nu am dobândit încă liniște pentru suflet, atunci e doar din cauză că nu am venit la Hristos cu o credință adâncă și nu ne-am pocăit de păcatele noastre.

În trecut fiecare dintre noi avea propriile frământări, greutăți, poate dezamăgiri și ne-cazuri, întristări și bucurii. Fiecare nu o dată s-a împiedicat pe calea vieții și a căzut. Uneori avem frământări sau emoții de care mai apoi ne este rușine; sunt și amintiri plăcute pe care am dori să le reținem, și care am dori să se repete. Dar indiferent de faptul cum a decurs viața noastră din trecut, ea este deja trăită, și noi deja nu vom mai întoarce nimic înapoi, nici o clipă. De aceea să ținem minte sfatul apostolului Pavel — să uităm trecutul și să ne avântăm spre viitor. Fiecare dintre noi are multe lucruri pe care ar trebui să le uităm și să nu le luăm în viitor. Noi suntem fericiti că, atunci când ne căim, Dumnezeu ne iartă și nu-și aduce aminte de păcatele noastre din trecut. La fel și noi trebuie să procedăm față de apropiații noștri.

În același timp există multe lucruri pe care trebuie să le ținem minte, și Dumnezeu nu dorește ca noi să uităm aceasta. În Biblie este scris: „Ține minte...”. Prin intermediul prorocului Isaia Dumnezeu ni Se adresează: „Ține minte... Eu te-am făcut... nu Mă uita!” (Isaia 44:21). Solomon scrie: „Fiule, nu uita învățăturile mele, și păstrează în inima ta sfaturile mele!” (Proverbe 3:1); „Dobândește înțelepciune, dobândește pricepere; nu uita cuvintele gurii mele, și nu te abate de la ele” (Proverbe 4:5); „Dar adu-ți aminte de Făcătorul tău în zilele tinereții tale...” (Eclesiastul 12:1). Și în Porunca a Patra a lui Dumnezeu citim: „Adu-ți aminte de ziua de odihnă...” (Exodul 20:8).

De aceea și memoria bună, și capacitatea de a uita sunt daruri de la Dumnezeu, oferite pentru binele și fericirea omului! Să întâlnim dar fiecare zi cu mulțumire pentru trecut și cu credință în viitorul nou, veșnic!

DUPĂ CE NASC UN COPIL, FEMEILE DEVIN MAI DEȘTEPTE

Aceasta îi va uimi foarte mult pe mulți părinți tineri. Însă învățații au ajuns la concluzia că maternitatea le dă femeilor un impuls puternic în capacitatea de a ține minte și de a învăța. Învățații afirmă că efectul pozitiv în urma nașterii copilului, legat de schimbările în dimensiune și formă a unor anumite zone ale creierului, poate dura câteva decenii.

Vorbirea tinerelor mame poate fi limitată de sâșială, însă creierul lor se dezvoltă vertiginos, pe măsură ce ele se adaptează la schimbările legate de apariția copilului. Se observă de asemenea o sensibilizare a percepției, datorită creierului, orientându-se, în special, după mirosuri și sunete.

Motivele schimbărilor pozitive în creier sunt legate atât de producerea hormonilor, cât și de activarea structurilor acestuia, care apar în timpul îngrijirii copilului. Fluctuațiile hormonale din timpul gravidității, nașterii și alăptării la sân sporesc volumul materiei cenușii în anumite zone ale creierului. Deși tatăl copilului nu poate conta pe schimbările hormonale care contribuie la îmbunătățirea lucrului creierului, totuși, precum afirmă învățații, dacă el va lua parte activă la educarea copilului, atunci stimularea creierului, legată de asemenea de noile experimentări, va duce la îmbunătățirea lucrului său.

«Nu există înlocuitor pentru caracter. Poți cumpăra cunoștințe, dar caracterul nu se găsește de vânzare.»

«Caracterul unui om este ca și gardul de scânduri: nu poate fi făcut să stea mai bine în picioare dacă-l dai cu vopsea.»

«Orice om vrea să fie apreciat. Deci dacă apreciezi pe cineva, nu păstra secret acest lucru.»

«Nimic nu este mai important pentru om ca starea sa, nimic nu este atât de temut ca eternitatea.» (B. Pascal)

Problema comunicării

Cum să fac cunoștință cu un om? „Oare aceasta este o problemă atât de mare?” — veți întreba dumneavoastră. „Desigur că nu!” — va răspunde cineva. „Desigur că da!” — va răspunde altul. De ce oameni diferiți percep în mod diferit clipa primei cunoștințe? Noi toți suntem diferiți. Oamenii comunicabili sunt aceia, pentru care nu este greu să discute cu o persoană necunoscută. Ei sunt deschiși, vorbăreți, întotdeauna vor găsi o temă de discuție și imediat se apucă să dea o mână de ajutor.

Oamenii timizi nu sunt vorbăreți, pentru ei este foarte dificil să înceapă o discuție cu o persoană necunoscută. Ei au emoții, se pierd și din acest motiv și mai mult se jenează. Cum să înfruntăm totuși sfiala și să începem o discuție? „Care om este numit timid?” — am întrebat eu un grup de adolescenți. Acești tineri erau foarte comunicabili. „Eu știu, — a răspuns cel

mai vorbăreț — acesta este omul care se ține de perete!” Toți au început să râdă. Printre altele, acest tânăr a avut dreptate într-o oarecare măsură.

Șovăiala în comunicare. Aceasta este un fel de „șinere de perete”. Copilașul se teme să facă primul pas de sine stătător, se teme să ridice piciorul de pe podea, deoarece crede că va cădea. El întinde mânuțele, zâmbește, vrea să păsească, dar... nu se hotărăște. Același lucru se întâmplă și cu omul timid. El dorește foarte mult să spună ceva, uneori chiar și cuvintele sunt deja alese, dar nu le poate pronunța.

Ce este de făcut? În primul rând, puneți-vă întrebarea: „Cu ce scop vreau să fac cunoștință cu acest om?” Un scop bun poate însufleți. În al doilea rând, gândiți-vă: dacă acest om are careva probleme, puteți oare să-l ajutați să le rezolve? Propuneți-vă ajutorul, și discuția va porni ca de la sine, iar odată cu ea și o relație bună. Un tânăr ședea în avion și născocea cu multă trudă prima frază a discuției cu

domnișoara care ședea alături. Într-un sfârșit el a întrebat: „Scuzați, dumneavoastră tot cu acest avion zburăți?” O situație mai stupidă nici nu poate fi inventată. Dar dacă tânărul i-ar fi propus domnișoarei ajutorul ca să așeze lucrurile personale sau dacă s-ar fi străduit să-i acorde un serviciu oarecare, cunoștința ar fi avut loc numaidecât.

Țineți minte că dacă dumneavoastră vă propuneți ajutorul, niciodată nu veți arăta stupid. Când propuneți ajutor, zâmbiți, priviți omul drept în ochi. Acest fapt trezește încrederea și dorința de a primi ajutorul. Dar în general modestia și însușirea de a vorbi puțin nu sunt nicidecum un viciu.

Biblia spune: „Cine vorbește mult nu se poate să nu păcătuiască, dar cel ce-și ține buzele, este un om chibzuit” (Proverbe 10:19). Dacă timiditatea este excesivă, atunci trebuie să luptați cu ea. Dar dacă este pur și simplu o trăsătură de caracter care nu este un obstacol în viață, atunci puteți să-I mulțumiți lui Dumnezeu pentru caracterul dumneavoastră cumpătat!

De ce există răul și suferința? Le va învinge vreodată binele?

«DESTINUL PLANETEI».

Întreabă-l despre cartea «Destinul Planetei» pe distribuitorul ziarului «Comoara Ascunsă»!

www.adventist.md

Site-ul oficial al Bisericii Adventiste de ziua a șaptea din Moldova

- Știri
- Articole
- Predici
- Școala de Sabat
- Audio
- Video
- Galerie foto
- Bibliotecă
- Devoțional
- Panou

Publicație oficială a Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea din Republica Moldova

Articolele din ziarul «Comoara Ascunsă» sunt preluate parțial din publicația «Vecinoe Socrovișe». Materialul este tipărit cu permisiunea editurii «Djereło Jitea» din Ucraina.

Director: Gheorghe Zamostean
Redactor-șef: Sergiu Lupașco
Traducerea: Lucia Leahu
Corectură: Maria Cioaric
Tehnoredactare: Iulia Smali, Sergiu Lupașco

Imprimare: EditTipar Grup S.R.L.
Tiraj: 42 000 ex. Comanda 268

Adresa redacției: Comoara Ascunsă, Departamentul Comunicare, Uniunea de Biserici Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea din Republica Moldova MD-2070, mun. Chișinău, str. Ialoveni 1/1, tel. (022)728473, fax 723170
e-mail: union@adventist.md

„Cărțile sunt cei mai tăcuți și constanți prieteni; sunt cei mai accesibili și înțelepți consilieri și cei mai răbdători profesori”.

Charles Eliot

Dacă vrei să ai prieteni adevărați care să nu-ți trădeze niciodată așteptările, te invităm la

CENTRUL DE CARTE,

situat în sectorul Telecentru, str. Ialoveni 1/1,
Centrul Creștin Adventist din Republica Moldova.

Te așteptăm cu drag!

de luni până joi, de la ora 9.00 până la 15.00
și vineri de la ora 9.00 până la 12.00.

DEGEABA știi să citești,
dacă n-ai citit niciodată Biblia.
DEGEABA ai urechi,
dacă n-ai ascultat
emisiunea Universul Credinței!

Univers FM & Vocea Speranței

Chișinău - 92,8 Mhz

Cahul - 101,4 Mhz

**Altfel de emisiuni
pentru altfel de
oameni**

ADRESA expeditorului dvs.

Răspunsul căutărilor tale!

Sola Scriptura

vă oferă gratuit următoarele
studii prin corespondență:

Când dragostea se întoarce acasă -
secretele unei căsnicii fericite

Principiile fundamentale ale sănătății

Hristos-Lumina lumii - viața și
activitatea Domnului Isus

Viața lui Isus - curs pentru copiii
de la 8 la 13 ani

Formula vieții - curs pentru adolescenți și tineri:
prietenie, dragoste, muzică,
scopul vieții

Studiul cărții profetice Daniel

Un nou început - explicație a marilor teme biblice,
cu texte biblice, dovezi istorice și arheologice

www.solascriptura.md
solamd@mail.ru

**DACĂ DORIȚI SĂ VĂ ÎNSCRIEȚI LA
CURSURI, COMPLETAȚI CUPONUL ȘI
EXPEDIAȚI-L PE ADRESA :**

Chișinău 2028,
c/p 1023,
tel. (022) 28-09-17